

transacties; en 3) voor de interpretatie van het begrip “identieke of soortgelijke inbreuk”.

Rechtspraak/Jurisprudence

Mededingingscollege 18 juli 2014

Markt voor groothandel in elektriciteit

Beslissing: 2014-I/O-15

Zaak: CONC-I/O-09/0015

MEDEDINGING

Belgisch mededingingsrecht – Restrictieve mededingingspraktijken – Geldboete

CONCURRENCE

Droit belge de la concurrence – Pratiques restrictives – Amende

In deze beslissing besluit het Mededingingscollege dat Electrabel in de periode 2007 t.e.m. het eerste trimester van 2010 misbruik heeft gemaakt van haar machtspositie.

Het Mededingingscollege stelt vooreerst vast dat Electrabel in de betrokken periode een machtspositie had op de Belgische markt voor de productie, groothandel en handel in elektriciteit. Volgens het Mededingingscollege heeft Electrabel deze machtspositie misbruikt door op de Belpex DAM-beurs – de beurs waarop elektriciteit op korte termijn wordt verhandeld – voor de verkoop van bepaalde reservevolumes, een prijschaal met een overdreven marge te hanteren. Het hanteren van dergelijke prijschaal, die een rechtstreekse impact heeft op de prijs betaald door de eindgebruikers, kwalificeert volgens het Mededingingscollege als het opleggen van onbillijke prijzen in de zin van artikel 3 WER en artikel 102 VWEU.

Het Mededingingscollege oordeelt dat dit, mede gelet op de impact van energieprijzen op de nationale economie, een zeer ernstige inbreuk betreft en legt een boete op van 2 miljoen euro. Dit bedrag valt relatief laag uit, aangezien het Mededingingscollege enkel rekening houdt met de door Electrabel gerealiseerde omzet door de verkoop van de betrokken reserve.

Gerecht van de Europese Unie 9 september 2014

Hansestadt Lübeck / Europese Commissie

Zaak: T-461/12

MEDEDINGING

Europees mededingingsrecht – Steunmaatregelen van Staten – Besluit tot opening van de procedure – Selectiviteit

CONCURRENCE

Droit européen de la concurrence – Aides d’Etat – Décision d’ouvrir la procédure – Sélectivité

In 2012 opende de Commissie een formeel onderzoek naar mogelijke staatssteun ten gunste van de gebruikers

van de luchthaven van Lübeck (hierna de “luchthaven”). De Commissie oordeelde dat de door de luchthaven gehanteerde tarieven inzake o.m. landingsrechten, passagiersrechten en beveiligingskosten mogelijks aanleiding gaven tot de toekenning van staatssteun aan de gebruikers van de luchthaven (waaronder Ryanair). Hansestadt Lübeck, de enige aandeelhouder van de luchthaven, ging tegen dit besluit in beroep. Volgens haar had de Commissie niet voldoende gemotiveerd waarom het *in casu* een selectieve steunmaatregel betrof, en had de Commissie deze maatregel bijgevolg ten onrechte als mogelijke staatssteun gekwalificeerd.

De Commissie argumenteerde dat de steunmaatregel selectief was omdat ze enkel ten goede kwam aan de gebruikers van de luchthaven, maar niet aan gebruikers van andere luchthavens. Deze argumentatie wordt door het Gerecht verworpen. Volgens het Gerecht moeten voor de beoordeling van de selectiviteit enkel de gebruikers van de luchthaven in aanmerking worden genomen. Gebruikers van andere luchthavens zijn niet vergelijkbaar volgens het Gerecht en dit aangezien elke luchthavenuitbater naar Duits recht enkel bevoegd is voor de bepaling van de in de betrokken luchthaven toepasselijke tarieven. Aangezien de tarieven in de luchthaven van toepassing zijn op al haar gebruikers, is er volgens het Gerecht bijgevolg geen sprake van een selectieve maatregel. Het Commissiebesluit tot opening van het onderzoek wordt dan ook vernietigd.

Hof van Justitie van de Europese Unie 11 september 2014

Groupement des cartes bancaires / Europese Commissie

Zaak: C-67/13 P

MEDEDINGING

Europees mededingingsrecht – Besluit van ondernemersvereniging – Begrip mededingingsbeperkende strekking

CONCURRENCE

Droit européen de la concurrence – Décision d’association d’entreprises – Notion de restriction de la concurrence par objet

Groupement des cartes bancaires (“CB”) is een samenwerkingsverband opgericht tussen de belangrijkste Franse banken om de systemen voor betaling en geldopname met betaalkaarten interoperabel te maken. CB legde aan haar leden een aantal tariefmaatregelen op, op grond waarvan deze bijdragen moesten betalen. Volgens de Commissie vormden deze maatregelen een besluit van een ondernemingsvereniging in strijd met artikel 101 VWEU. Het besluit van de Commissie werd in beroep bevestigd door het Gerecht. Het Gerecht oordeelde dat de betrokken maatregelen een mededingingsbeperkende strekking hebben, en dat het bijgevolg niet is vereist om de eventuele mededingingsbeperkende gevolgen ervan te onderzoeken.

Het Hof van Justitie oordeelt dat het Gerecht ten onrechte heeft geoordeeld dat de betrokken maatregelen een mededingingsbeperkende *strekking* hebben. Volgens het Hof kan er enkel sprake zijn van een mededingingsbeperkende *strekking* indien de coördinatie tussen ondernemingen op zichzelf de mededinging in voldoende mate aantast. Het Gerecht heeft echter nagelaten om te analyseren of de betrokken maatregelen de mededinging zodanig beperkten dat zij konden worden geacht een mededingingsbeperkende *strekking* te hebben. Verder merkt het Hof op dat het Gerecht, door de verschillende mogelijkheden te onderzoeken die de betrokken maatregelen gaven aan CB-leden, in feite zelf de effecten van de betrokken maatregelen heeft onderzocht. Daarmee heeft het Gerecht zelf aangegeven dat de betrokken maatregelen niet mededingingsbeperkend “naar hun aard” zijn.

Het Hof vernietigt dan ook het arrest van het Gerecht en verwijst de zaak terug naar het Gerecht, dat zal moeten oordelen of de betrokken maatregelen mededingingsbeperkende *effecten* hebben.

10. INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT/DROIT INTERNATIONAL PRIVÉ

*Katarzyna Szychowska*⁸

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour de justice de l'Union européenne 4 septembre 2014

Bourgo Group / Illochroma e.a.

Affaire: C-327/13

INSOLVABILITÉ

Insolvabilité transnationale – Insolvabilité européenne – Règlement (CE) n° 1346/2000 du 29 mai 2000 – Coopération judiciaire en matière civile – Procédures d'insolvabilité – Groupe de sociétés – Notion d'« établissement » – Droit d'ouvrir une procédure secondaire d'insolvabilité – Critères – Personne autorisée à demander l'ouverture d'une procédure secondaire d'insolvabilité

INSOLVENTIE

Transnationale insolventie – Europese insolventie – Verordening nr. 1346/2000 – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Insolventieprocedures – Groep van vennootschappen – Begrip “vestiging” – Recht om een secundaire insolventieprocedure te openen – Criteria – Persoon bevoegd om een secundaire insolventieprocedure aan te vragen

Saisie d'un renvoi préjudiciel par la cour d'appel de Bruxelles⁹, la Cour de justice de l'Union européenne a

précisé, dans un arrêt du 4 septembre 2014, les articles 3, 2., et 29, sous b), du règlement n° 1346/2000 relatif aux procédures d'insolvabilité, qui portent, respectivement, sur la compétence internationale et le droit d'ouverture d'une procédure secondaire.

Les questions préjudicielles de la cour d'appel avaient pour toile de fond une pratique consistant, en substance, à centraliser des procédures d'insolvabilité visant l'ensemble des entités appartenant à un groupe de sociétés devant la juridiction de l'Etat membre dans lequel se trouve le siège de la société mère du groupe. Pour ce faire, la juridiction compétente pour ouvrir une procédure principale d'insolvabilité au sens du règlement n° 1346/2000 à l'égard de la société mère, ouvre, en parallèle, des procédures principales d'insolvabilité à l'encontre des autres entités du groupe. Cette pratique, dès lors qu'elle implique des sociétés localisées dans plusieurs Etats membres, semble aller à l'encontre de l'article 3, 1., du règlement n° 1346/2000, tel qu'interprété par l'arrêt de la Cour de justice du 2 mai 2006, C-341/04, *Eurofood*. En effet, selon cette disposition, la procédure principale d'insolvabilité doit être ouverte par la juridiction du lieu dans lequel est situé le centre des intérêts principaux du débiteur, ce lieu étant, pour les sociétés et personnes morales, et jusqu'à la preuve du contraire, le lieu du siège statutaire. Cependant, la centralisation des procédures d'insolvabilité devant la juridiction de la société mère est non seulement de plus en plus répandue en pratique, mais semble être également silencieusement acceptée par la Cour de justice elle-même qui, dans des arrêts successifs, dont fait partie l'arrêt sous rubrique, s'emploie à maîtriser ses conséquences (voir, p. ex. arrêt du 22 novembre 2012, C-116/11, *Bank Handlowy et Adamiak*).

En l'espèce, une juridiction française a mis en redressement judiciaire, et ensuite, en liquidation, l'ensemble des sociétés du groupe Illochroma, y compris la filiale belge du groupe – défenderesse au principal – établie à Bruxelles. Bourgo Group, créancière d'Illochroma Belgique, établie en Italie, a déclaré sa créance auprès du liquidateur désigné et, après avoir été informée que sa déclaration de créance était tardive au regard du droit français applicable à la procédure principale, a demandé l'ouverture en Belgique d'une procédure secondaire d'insolvabilité, au sens du règlement n° 1346/2000. Cette demande a été rejetée par la juridiction de première instance qui a fait droit à l'argument d'Illochroma Belgique soutenant que, conformément à l'article 3, 2., du règlement n° 1346/2000, une procédure secondaire d'insolvabilité ne peut être ouverte qu'à l'égard d'un établissement du débiteur, un établissement s'entendant comme une structure n'ayant pas de personnalité morale. Or, dès

⁸ Référendaire, tribunal de l'Union européenne, assistante (ULB).

⁹ Le jugement *a quo* a été publié dans cette revue: voy. Comm. Bruxelles, 11 mai 2009, *R.D.C.*, 2013, p. 452, obs. R. JAFFERALI.